

Сека. Видѣхъ, като я цѣлуна.

Иванъ. Що думашъ?

Сека. Куче е той. А има жена като ангелъ. Ама и тя ще му...

Иванъ. Не бихъ повѣрвалъ очите си.

Сека. По-добре само хлѣбъ и соль да ямъ; одрипана да ходя ама... Ако всички ботатски кѫщи сѫ като тази — огънъ да ги тори.

Иванъ. (Като помисля). Тогази и азъ не съмъ съгласенъ... Не приемамъ.

Сека. Видишъ ли?

Иванъ. Кой би повѣрвалъ!... Да ми го кажеше другъ не бихъ повѣрвалъ за нищо. Ама като казвашъ ти, че си ги видѣла — то се казва...

Сека. Знай, Вани, че азъ искамъ тъй да живѣемъ, както съмъ видѣла отъ майкаси. На жената може да е дошло до гуша, ама мѫжова дума на две да не става.

Иванъ. Така, така Сече!

Сека. Тъй съмъ видѣла у дома, тѣкава стопаница искамъ да бѣда... А туй, тукъ какво е!.. Съ жена си чурулика като славей, а шомъ остане съ Лена — хопъ ще я цѣлува! Че рѣдко ли е то?

Иванъ. Такъвъ е станалъ свѣта. Само тѣ ли сѫ! Преди нѣколко дни носихъ костюма на доктора, дето е срещу работилницата ми и какво: сварихъ жена му плаче, той напрѣшенъ. Прибѣрзахъ, да не се сбиятъ предъ ме-